

KAPITOLA I

ELLE OTEVŘELA VCHODOVÉ DVEŘE svého domku. Pohledem přelétla malebnou venkovskou krajinu před sebou a vzdychla. Rána v malém městečku Villeneuve začínala všechna stejně. Alespoň to tak bývalo po dobu, jakou tu Belle žila.

Slunce pomalu vystoupá nad obzor a jeho paprsky zabarví pole kolem městečka sytě zelenou, hřejivě zlatou či jiskřivě bílou, podle toho, jaké je zrovna roční období. Pak se budou paprsky posouvat tak dlouho, až se dotknou běloskvoucích zdí Belliny chaloupky, která stojí na okraji městečka. A hned nato konečně zalije doškové střechy domků a obchodů. V tu chvíli už budou obyvatelé městečka dávno vzhůru a budou se chystat na nový den. Uvnitř domků se budou muži usazovat ke snídani a ženy vypravovat děti do školy nebo míchat

kaši. A všude bude panovat ticho, jako kdyby se městečko stále ještě neprobudilo ze sna.

Pak hodiny na kostelní věži odbijí osmou.

A jako lusknutím prstů město ožije.

Belle už to pozorovala stokrát. Ale přesto ji tohle ráno, stejně jako každé jiné, znovu ohromovalo, když se tak dívala dolů na město plné stejných lidí, kteří se právě chystali na své každodenní povinnosti. Belle přimhouřila laskavé hnědé oči a povzdychla si nad všedností toho všeho. Často přemýšlela nad tím, jaké by to bylo, vzbudit se jinak.

Potřásla hlavou. Snění nebylo k ničemu. Tohle byl život, jaký žila odmalička, o který se dělila se svým papá od té doby, co se před mnoha lety přistěhovali z Paříže. Zabývat se minulostí a tím, co by bylo, kdyby... bylo jen plýtvání časem. Měla před sebou spoustu práce a pochůzek. Pak se podívala na knihu, kterou svírala v ruce – čekalo na ni nové dobrodružství. Belle se nadechla, zavřela za sebou dveře a vyrazila do města.

Za pár minut už kráčela po dlážděné hlavní ulici. Na lidi procházející kolem jen odměřeně kývala.

Ačkoli v tomhle městečku prožila většinu svého života, pořád se tu cítila jako cizinka. Jako mnoho dalších podobných měst na francouzském venkově bylo Villeneuve odlehlé, odříznuté od světa. Většina lidí, které Belle mījela, se tu narodila a také tu stráví zbytek života. Pro ně bylo městečko celým světem a na lidi zvenčí nahlíželi s obezřetností.

Belle si ale nebyla jistá, jestli by s ní jako s cizinkou nezacházeli i v případě, že by se v městečku narodila. S většinou ostatních obyvatel skutečně neměla moc společného. A pokud měla být opravdu upřímná, víc než zbytečná společenská konverzace ji bavilo čtení. Cesty do vzdálených zemí a úžasná dobrodružství, které však nacházela jen na stránkách svých milovaných knih.

Proplétala se ulicemi a poslouchala, jak se ostatní zdraví. Když pozorovala, jak si spolu povídají, pocítila bodnutí osamělosti. Všichni vypadali naprosto spokojení s jednotvárností každodenních ranních úkonů. Zdálo se, že s ní nikdo nesdílí touhu po něčem novém a vzrušujícím, po něčem *víc*.

Belle došla až k pekařskému stánku, ze kterého se línula sladká vůně čerstvě upečeného chleba.

Pekař, uštvaný jako vždycky, držel podnos plný baget právě vytažených z pece a něco si pro sebe mumlal. „Bonjour,“ pozdravila Belle. Roztržitě přikývl.

„Jednu bagetu.“ Belle zamžourala na řadu sklenic plných hutné červené marmelády. „A také tohle, *s'il vous plaît*,“ vybrala si jednu a zastrčila ji do kapsy zástěry. Pak zaplatila, vzala si zboží a vyrazila za další pochůzkou.

Už skoro zašla za roh, když ji najednou něco upoutalo. Starý hrnčič Jean stál vedle svého oslíka a tvářil se zmateně. Vozík, do kterého bylo zvíře zapřažené, byl naložený právě vyrobenou keramikou. Když Jean vzhlédl a všiml si, že se na něj Belle dívá, usmál se na ni.

„Dobré ráno, Belle,“ řekl hlasem nakřáplým stářím. Nakukoval do vozíku s popleteným výrazem na tváři.

„Dobré ráno, monsieur Jean,“ pozdravila Belle na oplátku. „Zase jste něco ztratil?“

Postarší muž přikývl. „Myslím, že ano. Problém je, že si nepamatuji, co to bylo,“ řekl smutně. Pak pokrčil rameny. „Určitě se to ke mně zase vrátí.“

Otočil se, zatahal za otěže a snažil se přimět tvrdohlavého osla k pohybu. Zvíře si toho ale nevšíma-
lo. Zabořilo nos do Belliny kapsy a hledalo jablko,
které tam dívka nosívala pro případ, že by na Jea-
na náhodou narazila. Hrnčír s oslem pořádně trhl.
Podařilo se mu odvést jeho pozornost od Belle.
Ale také se mu povedlo naklonit vozík nebezpečně
na bok.

Belle zalapala po dechu a chytila jeden z nád-
herných hliněných hrnců, než stihl spadnout na
zem. Když se přesvědčila, že jsou ostatní hrnky
v pořádku, dala oslíkovi jablko a otočila se k od-
chodu.

„Kampak se chystáš?“ zeptal se Jean.

„Vrátit tuhle knížku Pere Robertovi,“ prohodila
přes rameno s úsměvem a zvedla ohmataný výtisk.
„Je to o dvou zamilovaných ve Veroně –“

„Je jeden z nich hrnčír?“ přerušil ji Jean.

Belle zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Zní to nudně,“ odpověděl.

Belle si povzdychla. Jeanova reakce ji nepřek-
vapila. Stejně se totiž lidé tvářili vždycky, když
zmínila knihy. Nebo umění. Nebo cestování. Nebo

Paříž. Jakékoli jiné téma než místní události a drby naráželo na nezájem – nebo hůř, opovržení.

Jen jednou..., pomyslela si Belle, když poplácala osla po čumáku a zamávala hrnčíři na rozloučenou, *jen jednou bych ráda potkala někoho, kdo by chtěl slyšet příběh Romea a Julie. Nebo jakýkoli jiný příběh.* Zrychlila, protože se víc než kdy jindy těšila na to, až se dostane k Pere Robertovi, vezme si novou knihu a vrátí se domů. Tam ji nikdo nebude otravovat nebo soudit. Zalezlá doma se mohla ztratit ve svých příbězích a představovat si svět široko daleko mimo venkovské městečko.

Ponořená v myšlenkách na to, jaké knižní lahůdky na ni nejspíš u Pere Roberta čekají, si ani nevšimla, jakou pozornost vzbuzuje. A nevěnovala pozornost polohlasně pronášeným komentářům, které její přítomnost vyvolala. Už je všechny slyšela. Nebylo to poprvé, co procházela kolem školy a zaslechla, jak si o ní mladí chlapani vykládají, že je divná. Pradleny s varhánky na mydlinami pokrytých rukách si mezi sebou také moc rády šeptaly, kdykoli Belle spatřily. „Podivínka,“ říkávaly. „Nezapadá sem,“ byl jejich oblíbený komentář. Pro

klepný jejich ražení to byla nejhorší urážka vůbec. Nikdy je nenapadlo, že se Belle sama *rozhodla* nebýt jednou z davu.

Konečně dorazila do cíle – do sakristie kostela. Zatlačila do dveří, aby je otevřela, a vydechla úlevou, když ji obklopilo ticho a klid toho místa. Všechno pozdvižení a hluk zvenku odezněly a Belle se toho rána poprvé cítila spokojeně. Laskavý muž v dlouhém černém rouchu ji slyšel přijít a vyhlédl zpoza knihy. Byl vysoký a štíhlý s vřelýma očima, kolem kterých se mu vytvořily vějířky vrásek, když se na ni usmál.

„Dobré ráno, Belle,“ přivítal ji Pere Robert. „Tak kam jsi utekla tenhle týden?“

Belle mu úsměv oplatila. Sečtělý kněz byl jedním ze dvou lidí v celém městě, se kterými mohla mluvit. Tím druhým byl papá. „Do města v severní Itálii,“ odpověděla čím dál vzrušenějším hlasem. Natočila k němu knihu, jako kdyby snad to, že ji ukazuje Pere Robertovi, mohlo příběh nějakým způsobem přivést k životu. „Do města s kamennými domy, plnými obrazů a soch, krásné hudby. Měli tam dokonce i maškarní bál.“

Pere Robert se natáhl a opatrně si knihu od Belle převzal. Přikeyvoval, když mu dál vyprávěla příběh Romea a Julie, jako kdyby ho nikdy neslyšel, ačkoli oba věděli, že knihu sám předtím četl alespoň desetkrát. Když se Belle dostala až na konec, spokojeně se zhluboka nadechla. „Máte nějaká nová místa, kam bych se mohla vydat?“ zeptala se s nadějí. Otočila se a její oči spočinuly na městské knihovně.

Nazývat to místo knihovnou bylo lehce nadnesené. Několik desítek knih zabíralo dvě malé zaprášené knihovničky. Jak si tak Belle police prohlížela, viděla pořád ty stejné otrhané hřbety a vybledlé tituly. Do sbírky jen málokdy přibyla nějaká novinka.

„Obávám se, že ne,“ odpověděl. Navzdory tomu, že tuhle odpověď čekala, prozradily Belliny oči zklamání. „Ale můžeš si znovu přečíst kteroukoli z těch starých, která se ti líbila,“ dodal laskavě.

Přikývla a přesunula se k policím. Prsty klouzala po známých knihách, většinu z nich četla už nejméně dvakrát. Přesto si nestěžovala. Jednu si vybrala a usmála se na postaršího muže. „Děkuji,“

řekla měkce. „Díky vaší knihovně mi náš maličký cípek světa skoro připadá velký.“

S knihou v ruce vyšla ze sakristie a zamířila zpátky na hlavní ulici. Otevřela knížku na první stránce, zabořila do ní nos a okamžitě zapomněla na všechno kolem. Přikrčila se a protáhla se pod podnosem se sýrem, který nesl pouliční prodavač, a uhnula z cesty dvěma květinářkám s náručí plnou obrovských kytic. Ani na okamžik přitom nespustila oči z rozečtené stránky.

I když ji zklamalo, že se jí do rukou nedostala žádná novinka, tahle kniha *patřila* k jejím oblíbeným. Bylo v ní všechno, co by měl dobrý příběh obsahovat: vzdálená místa, okouzlující princ, silná hrdinka, která našla lásku... i když samozřejmě ne hned a snadno.

CINK CINK

Hlasitý hluk Belle vylekal tak, že se konečně odtrhla od knihy. Vzhlédla a zjistila, že ho způsobila Agáta. Jestli si městečko o Belle myslelo, že je podivná, tuhle postarší ženu považovali rovnou za vyvrhele. Neměla domov ani rodinu a své dny trávila tím, že žebřala o peníze a jídlo. Belle měla Agátu

vždycky ráda, a to navzdory špíně, která pokrývala její tváře, a hadrům, které měla na sobě. Měla pocit, že si Agáta zaslouží stejný respekt a úctu jako kdokoli jiný. A nesnášela, když ji ostatní měšťané přehlíželi, nebo ještě hůř – dělali si z ní legraci. Kdykoli Agátu uviděla, snažila se jí dát nějakou maličkost.

„Dobré ráno, Agáto,“ řekla s jemným úsměvem. „Nemám žádné peníze. Ale tady...“ Sáhla do tašky, vytáhla bagetu, kterou koupila právě pro postarší ženu, a podala ji Agátě.

Žebračka se vděčně usmála. Pak se její výraz změnil na šibalský. „Žádná marmeláda?“ Belle takovou reakci čekala a už měla ruku v kapse, odkud vytáhla skleničku džemu. „Bůh ti žehnej,“ řekla Agáta. Sklonila hlavu, ulomila si kousek bagety a na Belle okamžitě zapomněla.

Belle se usmála. Zvláštním způsobem k té ženě pociťovala jakousi spřízněnost. Agáta zkrátka chtěla jídlo a svůj klid. Belle se ohledně knih chovala stejně. Ačkoli se někdy cítila opravdu osamělá, nechtěnou pozornost nemohla vystát – popravdě ji přímo nesnášela.